

Arrest

nr. 300189 van 16 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Peter JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit, op 10 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde de verzoekende partij op 10 januari 2024 heeft ingediend om, met toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bij wege van voorlopige maatregelen te verzoeken dat de Raad de hiervoor vermelde gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Peter JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De bestreden beslissing, betekend op 8 december 2023, werd genomen naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming (VIB) dat verzoeker op 21 november 2023 in België indiende.

De verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Duitse autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen op grond van de volgende motieven:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: F. (...)

voornaam: T. (...) D. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12 §1 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer F. (...) T. (...) D. (...), verder de betrokkene genoemd, staatsburger van de Verenigde Staten, bood zich op 21.11.2023 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende formeel zijn verzoek in op 21.11.2023. Betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Zwitserland.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Zwitserland op 18.08.2023.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 28.11.2023. Betrokkene verklaarde een partner te hebben die K. (...) heet met wie hij sinds ongeveer 4 jaar een relatie heeft. Hij stelde niet meer gegevens over zijn partner te willen geven om geen problemen te krijgen. Betrokkene verklaarde een zoon te hebben die J. (...) heet, geboren is op 02.04.2020, de Duitse nationaliteit zou hebben en ergens in Duitsland verblijft. Hij wil over zijn zoon niet meer gegevens geven, hij stelde dat deze info in het verleden al werd misbruikt en wil zijn zoon beschermen. Betrokkene gaf geen verdere duiding bij bovenstaande verklaringen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene een origineel paspoort voorleggen met nummer (...) en geldig van 26.10.2020 tot 25.10.2030. Betrokkene verklaarde dat hij in het bezit was van een Duitse verblijfstitel die geldig is van 23.09.2021 tot 22.09.2024. Hij kon dit document niet voorleggen.

Betrokkene verklaarde dat hij niet exact weet wanneer hij de Verenigde Staten heeft verlaten. Hij stelde dat hij per vliegtuig naar Duitsland reisde om zijn zoon te bezoeken. Betrokkene verklaarde dat hij na een verblijf van 2 maanden per bus naar Frankrijk reisde waar hij 4 of 5 maanden verbleef. Betrokkene verliet

Frankrijk per trein en reisde opnieuw naar Duitsland om zijn zoon te bezoeken en vervolgens via Frankrijk naar Zwitserland waar hij ongeveer een maand verbleef. Betrokkene stelde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland en verklaarde dat hij er in een Dublinprocedure terecht kwam. Hij stelde dat zijn verzoek werd afgewezen en hij door de Zwitserse autoriteiten per vliegtuig opnieuw werd overgedragen aan Duitsland. Betrokkene stelde dat hij ongeveer 2 weken in een opvangcentrum in Duitsland verbleef. Op 19.11.2023 reisde hij per trein naar België.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij dichtbij zijn zoon in Duitsland wil zijn maar niet in Duitsland zelf kan wonen, om die reden diende hij een verzoek in België om internationale bescherming in. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er niet veilig is. Hij stelde wel van Duitsland te houden. Betrokkene stelde dat hij een verblijf in België verkiest boven een verblijf in Zwitserland omdat hier meer groeimogelijkheden zijn en meer Amerikanen. Hij stelde dat de behandeling en opvang in Zwitserland goed waren.

Op 29.11.2023 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Duitse en Zwitserse instanties. Op 01.12.2023 ontvingen we een weigering van de Zwitserse instanties. De Duitse instanties stemden op 04.11.2023 in met ons verzoek conform artikel 12(1) van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Berlijn – Brandenburg. Hij dient zich aan te melden bij LAF Berlin, Darwinstrasse 14-18, 10589 Berlin.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico

loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 04.12.2023 met toepassing van artikel 12(1) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming." Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Duitsland een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Duitse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 04.11.2023 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland zijn verzoek kunnen indienen.

Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat het dicht bij Duitsland is, betrokkene stelde bij zijn familie in Duitsland te willen zijn maar er niet te kunnen wonen. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er niet veilig is. Betrokkene stelde dat hij wel van Duitsland houdt maar er in gevaar is. Hij verklaarde eerder geen gedetailleerde info over zijn gezin in Duitsland te kunnen geven omdat hij hierdoor problemen zou kunnen veroorzaken. Betrokkene kon of wilde deze verklaringen niet verder duiden, hij verklaarde niet waarom hij in Duitsland niet veilig is of in gevaar zou zijn. We merken op dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Duitse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Duitse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. We benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2022 update, laatste update in 06.04.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA p. 64, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt. (AIDA p. 112) Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan (AIDA p. 131, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Opnieuw zijn we van oordeel dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij erg moe is. Hij stelde dat hij wil werken maar kan dat niet zonder statuut en dat weegt op zijn mentale gezondheid. Hij verklaarde graag een medische check-up te kunnen doen in een ziekenhuis omdat hij al lang geen dokter meer consulteerde. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd.

Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p.142-143). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.2. Op 3 januari 2024 nam de verwerende partij in hoofde van verzoeker de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, waarvan verzoeker op 5 januari 2024 in kennis werd gesteld. Verzoeker diende op 10 januari 2024 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, die bij de Raad is gekend onder het nr. 307 668.

2. Voorwerp van de vordering

Ambtshalve onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het voorwerp van de thans voorliggende vordering.

Verzoeker determineert het voorwerp van zijn beroep als zijnde de “het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 december 2023”.

De Raad stelt vast dat in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, een zogenaamde bijlage 26quater. Een bijlage 26quater betreft een overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin III-verordening, zijnde een besluit om de verzoekende partij over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat (cf. artikel 26.1 van de Dublin III-verordening). Dit besluit bevat dus een motivering aangaande de verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat waarnaar de betrokkene moet worden overgedragen en vormt in zijn geheel de basis voor de overdracht naar de aangeduide lidstaat.

In de thans genomen bijlage 26quater wordt vastgesteld dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van het VIB van de verzoekende partij en dat deze laatste bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten. Deze beslissing is genomen op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Daarnaast luidt het eveneens relevante artikel 71/3, § 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Bijgevolg voorziet deze bepaling dat de verwerende partij verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, wanneer zij heeft vastgesteld dat de verzoeker om internationale bescherming moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en aan deze verzoeker het verblijf geweigerd wordt. Een bijlage 26quater bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld.

Ondanks het feit dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk aangeeft dat zij zich slechts richt tegen de bevelscomponent die zit vervat in de bijlage 26quater, blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat deze veel meer viseren dan alleen de vaststelling: *“De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. [...] Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten.”*

De verzoekende partij gaat immers ook in op de motieven die de verwerende partij ertoe hebben gebracht te oordelen dat ondanks het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, er niet van kan worden uitgegaan dat Dublin-terugkeerders per definitie aldaar in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en daarop te concluderen dat er geen reden is voor de behandeling van het VIB door de Belgische instanties.

Het artificiële onderscheid dat verzoeker *in casu* maakt tussen enerzijds de beslissing tot weigering van verblijf en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten - en waarbij hij uitdrukkelijk stelt slechts het bevel aan te vechten - kan niet verhullen dat zijn verzoekschrift tot doel heeft de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 26quater van 6 december 2023 in zijn geheel te vorderen. De gehele bijlage 26quater maakt bijgevolg het voorwerp uit van de voorliggende vordering.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet

3.1. De vordering strekt ertoe om de door verzoeker op 7 januari 2024 aanhangig gemaakte gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen.

3.2. Artikel 39/85, § 1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.3. Uit de feiten uiteenzetting is reeds gebleken dat verzoeker inmiddels, op 3 januari 2024, het voorwerp is geworden van een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, waarvan hij op 5 januari 2024 in kennis werd gesteld. Hij bevindt zich diensgevolge in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet, zodat zijn verwijdering imminent is. Ook aan de andere voorwaarden is voldaan.

3.4. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid overigens ook niet.

3.5. Bijgevolg wordt de op 7 januari 2024 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, versneld behandeld.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. de verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid iuncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
2. de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid iuncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

4.2. Uiteenzetting van de ernstige middelen

De middelen worden uiteengezet als volgt uiteengezet in de initiële vordering tot schorsing:

- “- Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Schending van het non-refoulementsbeginsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd én met de artikelen 17 (materiële opvang en gezondheidszorg) en 18 (materiële opvangvoorzieningen), en 19 (gezondheidszorg) van de Opvang-richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking);
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoeker geeft eerst de geschonden geachte bepalingen weer en geeft hierover een theoretische uiteenzetting. Verder geeft hij de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing verplicht tot een eigen specifieke formele motivering (a simili AG CCE 19 december 2013, nr. 116.000; AV Rvv 19 december 2013, nr. 115.995; AV RVV 19 december 2013, nr. 115. 993) . De ingeroepen motieven van de beslissing tot weigering van verblijf kunnen bijgevolg niet dienen om de bestreden beslissing te schragen en dienen buiten beschouwing te worden gelaten.

De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoeken de partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waarvan niet kan worden afgeweken, en van het non— refoulementsbeginsel zoals dit haar bijzondere uitdrukking in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 krijgt en in het nationaal recht wordt erkend, uitmaken.

Verzoekende partij wenst dichtbij zijn zoontje te zijn maar vreest haar moeder en familie die van adel zijn en de mogelijkheden die haar ter beschikking staan en waartegen de Duitse overheid geen afdoende bescherming kan geven (cf. stuk nr. 5)

Verzoekende partij is veteraan (cf. stuk nr. 5)) en kan hierdoor een redelijke inschatting van gevaar maken indien hij rationeel is, waarmee verwerende partij geen rekening hield, tenzij omgekeerd wordt geoordeeld dat haar militair verleden verzoekende partij irrationeel heeft gemaakt, wat verwerende partij niet onderzocht en waarmee zij evenmin rekening hield in de beoordeling van de verklaring van verzoekende partij dat zij zich verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij niet veilig is » (cf. stuk nr. 2, pp. 2 en 3/6) .

Deze verklaring is geloofwaardig omdat verzoekende partij in Duitsland verblijfsrecht heeft en haar minderjarig zoontje aldaar verblijft, terwijl zij bij herhaling eerst in Zwitserland en na een Dublinprocedure en terugbrenging naar Duitsland opnieuw in België asiel aanvraagt, terwijl het zonder problemen vanzelfsprekend zou zijn dat zij in Duitsland blijft. Maar dit is niet het geval.

Verzoekende partij vreest bij verplichte terugkeer naar Duitsland in de situatie (2) (iii) van mishandelingen door overheid en/ of bevolking zoals supra sub paragraaf 2.2 beschreven, te belanden, en in het bijzonder, niet langer aan marteling of de dood te zullen kunnen ontkomen (cf. stuk nr. 5) .

Het AIDA —rapport waarnaar verwerende partij verwijst geeft daaromtrent geen enkele nuttige informatie (cf. stuk nr. 3, inhoudstafel) .

Immers verzoekende partij is geen gevaar voor de openbare orde waardoor de veiligheidsdiensten moeten worden ingeschakeld (cf. stuk nr. 3, pp. 29, 78, en 123) . De vraag die verwerende partij had moeten stellen, is of dezelfde diensten verzoekende partij tegen belangrijke Duitse adellijke families kan beschermen. Het AIDA -rapport waarnaar verwerende partij verwijst geeft daaromtrent geen enkele oplossing.

Door het voorgaande niet te onderzoeken, niet te overwegen en te bespreken of er geen rekening mee te houden, handelde verwerende partij onzorgvuldig, terwijl verwerende partij de te verwachten gevolgen desnoods proprio motu dient te onderzoeken (EHRM 29 april 1997 H.L.R. , nr. Report s 1997— 111; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, S 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al. , no. 27.765/09, S 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, S 95) wat zij kennelijk niet deed.

De bestreden beslissing in casu bevat daarover geen afdoende afweging of verwijzing daarnaar die toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissing het absolute artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd of het verbod op refoulement niet schendt.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht .

De ingeroepen motieven met betrekking tot opvang of geneeskundige zorgen die verwerende partij aanhaalt en bespreekt, zijn bijgevolg irrelevant in de beoordeling van de concrete situatie van verzoekende partij .

Om voorgaande redenen kan verwerende partij niet langer redelijkerwijze uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of erop rekenen dat Duitsland het non—refoulementsbeginsel respecteert.

Op dezelfde redenen schendt bestreden beslissing de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt verzoekende partij bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waarvan niet kan worden afgeweken, en van het non—refoulementsbeginsel zoals dit haar bijzondere uitdrukking in het artikel 74/17, S 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 krijgt en in het nationaal recht wordt erkend, uitmaken.

De overige ingeroepen motieven kunnen de schending van het voormelde absolute artikel 3 EVRM dat geen afwijking duldt, goedmaken en zijn bijgevolg niet dienend.

In elk geval kan geen enkele nationale bepaling of Europeesunierechtelijke bepaling het verbod op refoulement dat primeert (cf. supra) , terzijde schuiven of inkorten.

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij blootstelt aan voornoemde hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen schendt zij het verbod op refoulement.

Schending het 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en van het verbod op refoulement zoals o.m. uitgedrukt in artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motivering daaromtrent .

Om deze en voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen.”

Verzoeker voegt hierbij volgende stukken toe:

- AIDA-rapport van april 2023
- bijlage 26 van 21 november 2023;
- e-mail van verzoeker via haar sociaal assistent van 5 januari 2024.

4.3. Beoordeling

4.3.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Artikel 39/85, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

4.3.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/17, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of op gedwongen wijze, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: “een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd” en “onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”). *In casu* ligt een bijlage 26^{quater} voor (“weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”) waarmee de overdracht van de verzoekende partij wordt beoogd aan Kroatië, in toepassing van de Dublin III-verordening.

Verzoeker valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en hij kan zich niet dienstig op artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet beroepen.

4.3.3. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van het bestreden besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 12(1) van de Dublin III-verordening.

De beslissing bevat ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland, nu de Duitse autoriteiten op 4 december 2023, na het versturen van een terugnameverzoek op 29 november 2023 hebben ingestemd met het verzoek tot terugname op grond van artikel 12(1) van de Dublin III-Verordening, aangezien hij in het bezit is van een geldige Duitse verblijfstitel. Dit betekent dat hij na overdracht aan Duitsland een VIB zal kunnen indienen en de Duitse instanties hem niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn beschermingsverzoek. Hij zal in Duitsland kunnen verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de objectieve landeninformatie, in dit geval het AIDA-rapport over Duitsland (Michael Kalkmann, “Asylum Information Database - Country Report : Germany” - 2022 update, laatste update in 06.04.2023) stelt de verwerende partij vast dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de

procedure om internationale bescherming aan te vragen (p. 64). Wat betreft het recht op opvang wordt in de bestreden beslissing geduid: *“Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt. (AIDA p. 112) Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan (AIDA p. 131, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Opnieuw zijn we van oordeel dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”*

Vervolgens wordt besloten: *“We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

Verzoeker betwist voorgaande bevindingen, waaruit blijkt dat er geen sprake is van systeemfouten of structurele tekortkomingen in de Duitse asielpprocedure en opvangvoorzieningen, niet. Minstens worden deze niet weerlegd.

4.3.4. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij dicht bij zijn zoontje in Duitsland wil zijn maar dat hij zijn moeder en familie die van adel zijn vreest alsook de mogelijkheden die deze familie ter beschikking staan. Hij meent dat de Duitse overheid hiertegen geen afdoende bescherming kan geven. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar stuk 5 van zijn verzoekschrift.

Dit stuk 5 betreft een enkele e-mail van de terugkeerbegeleider van verzoeker dd. 5 januari 2024, waarin wordt uiteengezet dat verzoeker niet begrijpt waarom er een Dublin-overdracht is naar Duitsland omdat hij enkel in Zwitserland en België asiel zou hebben gevraagd. Verzoeker meent dat de enige reden kan zijn omdat zijn familie in Duitsland verblijft alsook zijn kind. Verder verklaarde verzoeker aan zijn terugkeerbegeleider dat zijn familie van adel zou zijn, allemaal tegen hem zijn omdat ze de voogdij van zijn kind willen. Hij zou daardoor al tal van keren hebben moeten vluchten omdat ze zijn leven willen verwoesten. Verzoeker zegt voor zijn leven te vrezen, door zijn verleden als veteraan, alsook dat zijn dood en/of marteling onvermijdelijk zijn.

4.3.5. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview van 28 november 2023 zeer vaag bleef over zijn individuele omstandigheden zodat hij verwerende partij in deze geen onzorgvuldigheid kan verwijten.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht geduid:

“De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 28.11.2023. Betrokkene verklaarde een partner te hebben die K. (...) heet met wie hij sinds ongeveer 4 jaar een relatie heeft. Hij stelde niet meer gegevens over zijn partner te willen geven om geen problemen te krijgen. Betrokkene verklaarde een zoon te hebben die J. (...) heet, geboren is op 02.04.2020, de Duitse nationaliteit zou hebben en ergens in Duitsland verblijft. Hij wil over zijn zoon niet meer gegevens geven, hij stelde dat deze info in het verleden al werd misbruikt en wil zijn zoon beschermen. Betrokkene gaf geen verdere duiding bij bovenstaande verklaringen.”

Hieruit alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview op geen enkele wijze melding maakte dat zijn partner en zoon zouden behoren tot een machtige adellijke familie.

Verzoeker werd tijdens zijn Dublin-interview van 28 november 2023 gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Tevens werd gepolst of verzoeker omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013/EU.

Verzoeker verklaarde dat hij dichtbij zijn zoon in Duitsland wil zijn maar niet in Duitsland zelf kan wonen, omdat hij daar in gevaar is, reden waarom hij in België een VIB indiende. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er niet veilig is. Hij stelde wel van Duitsland te houden. Betrokkene stelde dat hij een verblijf in België verkiest boven een verblijf in Zwitserland omdat hier meer groeimogelijkheden zijn en meer Amerikanen. Hij stelde dat de behandeling en opvang in Zwitserland goed waren. Verder gaf verzoeker aan heel voorzichtig te zijn met het doorgeven van informatie en ook niet te willen dat deze informatie breed verspreid wordt (punten 37, 39-40) .

Wat betreft de verklaring dat verzoeker een VIB indiende in België omdat het dicht bij Duitsland is, betrokkene stelde bij zijn familie in Duitsland te willen zijn maar er niet te kunnen wonen, verwijst de verwerende partij naar de verantwoordelijkheid die voor Duitsland voortvloeit uit artikel 12 (1) van de Dublin III-verordening en stipt zij terecht aan dat *“het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.”*

Wat betreft het verzet van verzoeker tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er niet veilig is, dat hij wel van Duitsland houdt maar er in gevaar is en dat hij geen gedetailleerde info over zijn gezin in Duitsland kan geven omdat hij hierdoor problemen zou kunnen veroorzaken, merkt de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht op dat bij gebrek aan verdere duiding bij zijn verklaringen, verzoeker niet verklaart waarom hij in Duitsland niet veilig is of in gevaar zou zijn en dat verzoeker zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Duitse instanties.

In die omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om als volgt te besluiten *“Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Duitse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. We benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”*.

Met het betoog in zijn verzoekschrift en de voorliggende e-mail werpt verzoeker geen ander licht op voorgaande bevindingen noch doet hij hierover anders denken. Bij gebrek aan verdere tekst en uitleg kan het de verwerende partij niet worden verweten dat zij niet hebben onderzocht hoe hij zich tegen een belangrijke Duitse adellijke familie kan beschermen die de voogdij van zijn zoon wil; een element waarover hij overigens tijdens zijn Dublin-interview geen enkele melding maakte. De Raad volgt verzoeker dan ook niet dat de verwerende partij uit eigen beweging dienaangaande een onderzoek had moeten starten.

Verzoeker betoogt op vage wijze dat hij een veteraan is en indien hij rationeel is een redelijke inschatting kan maken van gevaar. Hiermee toont hij niet aan dat de verwerende partij, gelet op de toen voorhanden zijnde informatie door verzoeker gegeven, ten onrechte heeft geoordeeld dat op grond van verzoekers verklaringen en elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de Duitse instanties verzoeker in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. In zoverre verzoeker meent dat verwerende partij oordeelde dat hij omwille van zijn militair verleden juist irrationeel werd geacht waardoor geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen, blijkt uit de bestreden beslissing daarentegen zeer helder dat er wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen, zoals hierboven uiteengezet.

Waar verzoeker nu in zijn verzoekschrift voor de eerste keer uiteenzet dat de bron van zijn vrees een belangrijke Duitse adellijke familie betreft die voogdij van zijn zoon wil, wordt eraan herinnerd dat aan de vaste rechtspraak van het EHRM. Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM, moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het komt in principe aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het

EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In casu, houdt het verzoekschrift en de bijgevoegde e-mail niet meer in dan verzoekers blote verklaringen; er ligt geen enkel objectief en concreet element voor dat deze verklaringen enigszins staat of ondersteunt. Deze verklaringen over problemen met een belangrijke Duitse adellijke familie blijven bovendien nog steeds summier, vaag, onvolledig en algemeen; ze zijn weinig coherent en stemmen ook niet overeen met wat hij verklaarde tijdens zijn Dublin-interview. Het loutere gegeven dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in Duitsland en zijn zoon aldaar verblijft, maakt deze verklaringen op zich nog niet aannemelijk en geloofwaardig.

Tijdens zijn Dublin-interview verklaarde verzoeker dat hij documenten heeft over zijn partner, moeder van zijn kind, en volledige gegevens maar dat hij ze niet wil delen (punt 18). Hieruit volgt dat verzoeker blijkbaar beschikbaar over een aantal bewijselementen maar dat hij ervoor kiest deze niet te delen, ook niet in het kader van onderhavig beroep. Verzoekers keuze om geen klaarheid te scheppen kan verwerende partij niet worden verweten. In deze wordt benadrukt dat ook tijdens het Dublin-interview de vertrouwelijkheid van verzoekers verklaringen wordt gegarandeerd. Artikel 5.5. van Verordening 604/2013/EU bepaalt immers: *“Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.”*

Verzoekers kritiek dat het AIDA-rapport geen enkel nuttige informatie bevat over de vraag of de Duitse overheid hem tegen een belangrijke Duitse adellijke familie kan beschermen, is dan ook niet dienstig gelet op wat voorafgaat, met name het gebrek aan een begin van bewijs, minstens concrete op zijn persoonlijke situatie betrokken gedetailleerde, coherente en volledige feiten, waaruit kan blijken dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico om te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Daarnaast wordt er aan herinnerd dat Duitsland een verdragsluitende staat is bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en dat in het kader van de Europese Unie wordt aangenomen dat Duitsland de grondrechten van dit EVRM eerbiedigt en de verdragsverplichtingen nakomt. Het komt derhalve aan verzoeker toe om het wederzijds vertrouwensbeginsel dat hieruit voortvloeit met concrete argumenten te weerleggen, quod non. Er blijkt nergens uit dat verzoekers zich voor eventuele discussies over de voogdij van zijn kind, geen beroep kan doen op de Duitse overheden en rechtsbescherming.

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat de te verwachten/voorzienbare gevolgen van de geplande overdracht niet op een gedegen wijze werden onderzocht. Evenmin bestaan er in deze stand van zaken ernstige en zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij overdracht naar Duitsland een reëel risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikelen 2 en 3 van het EVRM.

4.3.6. Wat betreft zijn medische situatie, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd: *“Betrokkene verklaarde dat hij erg moe is. Hij stelde dat hij wil werken maar kan dat niet zonder statuut en dat weegt op zijn mentale gezondheid. Hij verklaarde graag een medische check-up te kunnen doen in een ziekenhuis omdat hij al lang geen dokter meer consulteerde. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot ‘noodzakelijke verzorging’ voor acute ziektes of pijn de term ‘noodzakelijke verzorging’ niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p.142-143). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland*

een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen." Verzoeker betwist noch weerlegt deze motieven.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tevens op 9 januari 2024 door een centrum-arts werd onderzocht die vaststelde dat verzoeker op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het EVRM en dat hij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen.

4.3.7. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen. Verzoeker heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat deze conclusie en de conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat de verwerende partij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

De verzoeker toont aldus niet aan dat de verwerende partij op een onredelijke, onzorgvuldige of onaanvaardbaar gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Duitsland geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker heeft niet aangetoond dat verwerende partij bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat hij niet op adequate wijze zou zijn gehoord. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont ook niet aan dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoeker dient te worden overgedragen aan de Duitse autoriteiten. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

Het door verzoeker aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter,

mevr. N. VERBRUGGHE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

M. MAES